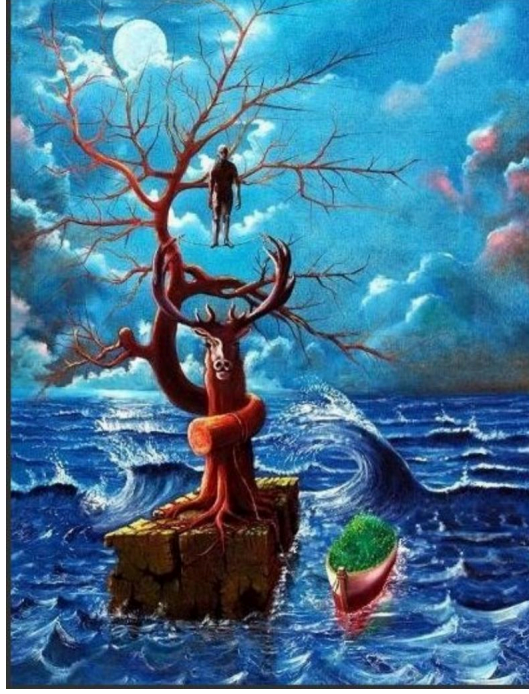

Yalnızlığa Dair

– Mehmet ÇİFTÇİ · 24 Mart 2025

Çok yazıldı biliyorum. Çekmeyen de kalmadı. Uzaklara da yolum düştü. Uzaklara gitmeden de yalnızdım ama. Sabah seherlerinde kalktım. Kendimi buldum sessiz semalarda. Kendimle göz göze geldim iğde çiçeği kokulu sabahlarda. Herkesin yanında oldum, kimse yanımda olmadı. Şimdi ise öyle hüzünlüyüm ki. Anılarım da yavaş yavaş yok olmaya başlıyor. Zihnimden geçiriyorum ki bazen, capcanlı gözümün önündeler. Akşamlar oluyor. Gittikçe küçülüyorum.

Bir gün sessizce bir gün doğacak. Kuş cıvıltıları her zamankinden çok tırmalayacak kulakları. Kayısların çiçek açtığı meyve bahçelerinde, serin bir rüzgar esecek. Gün ışığı her zamankinden güzel görünecek. İnsanlarda bir tatsızlık, bir yavaşlık olacak. Kavak ağaçlarının yaprakları rüzgarda hışırdayacak. Çocuklar artık neşeli olmayacak. İnsanlar geçecek sokaktan. Omuzlarında bir tabut. Yüzlerinde üzüntü ve sitem... Yalnızlık yine keskin pençelerini vurdu bağrıma... Uykularım harap, rüyalarım kabus oldu. Dünya bana koca bir mezar oldu, ben dünyada küçük bir ceset oldum. Beni sen böyle yaptın! Uzak dur benden yalnızlık!

2008